

UDK 341.176(4)EU
 343.359(4)EU
 339.923:061.1](4)EU
 Primljeno 22. svibnja 2019.
 Stručni članak

Dr. sc. Hans-Holger Herrnfeld*

HIBRIDNA STRUKTURA I PRAVNI OKVIR UREDA EUROPSKOG JAVNOG TUŽITELJA (URED EJT-a) PROBLEMI PROVEDBE U DRŽAVAMA ČLANICAMA

U članku se obrađuje nekoliko pitanja koja se odnose na dodatne mjere nužne za pravilnu provedbu Uredbe o Uredu EJT-a sa stajališta države članice s federalnom strukturom. Ta pitanja uključuju problematiku osoblja država članica koje radi za Ured EJT-a, pojašnjenje mjerodavnog nacionalnog pravnog okvira (posebice u pogledu provođenja istraga) i buduću suradnju između Ureda i nacionalnih tijela država članica odnosno država članica koje sudjeluju u osnivanju Ureda. U zaključku se navodi kako će hibridna struktura i postojeći pravni okvir Ureda EJT-a postaviti pred tijela država članica nove izazove te da će zasigurno potaknuti daljnju (akademsku) raspravu o pristupu koji je odabrao zakonodavac Europske unije

Ključne riječi: Ured europskoga javnog tužitelja, implementacija Uredbe o Uredu EJT-a, Njemačka

I. UVODNE NAPOMENE

Unatoč tome što je Ured EJT-a (Ured) osnovan kao „tijelo“ Europske unije s vlastitom pravnom osobnošću (članak 3. Uredbe 2017/1393 o osnivanju Ureda europskog javnog tužitelja, dalje u tekstu „Uredba o Uredu EJT-a“)¹ te neovisno od država članica (čl. 6.), Ured europskog javnog tužitelja (Ured EJT-a) uvelike će se oslanjati na postojeće strukture i ljudske resurse država članica, a pravni

* Dr. sc. Hans-Holger Herrnfeld, viši savezni tužitelj, Savezno ministarstvo pravosuđa i zaštite potrošača, Njemačka. Članak je prvi put objavljen u eucrim br. 2/2018., str. 117-121 te odražava isključivo osobne stavove autora, ali ne i službeno stajalište Saveznog ministarstva pravosuđa i zaštite potrošača.

¹ Uredba Vijeća (EU) 2017/1939 od 12. listopada 2017. o provedbi pojačane suradnje u vezi s osnivanjem Ureda europskog javnog tužitelja („Ured EJT-a“), Službeni list Europske unije 2017., L 283/1; sva upućivanja na „članke“ odnose se na Uredbu o Uredu EJT-a, osim ako nije drugačije navedeno.

okvir koji predviđa Uredba o Uredu EJΤ-a ispreplitat će se s različitim nacionalnim pravnim režimima.² Unatoč činjenici da se Uredba o Uredu EJΤ-a izravno primjenjuje u onim državama članicama koje sudjeluju u osnivanju Ureda, Uredba će od država članica zahtijevati poduzimanje dodatnih zakonodavnih i drugih mjera. U članku su opisana neka od pitanja koja je potrebno riješiti sa stajališta države članice.

II. STRUKTURA – OSOBLJE

Što se tiče unutarnje strukture, Ured EJΤ-a će se sastojati od Središnjeg ureda, koji će uključivati Glavnog europskog tužitelja i dvoje zamjenika (čl. 11.) te po jednog takozvanog „europskog tužitelja“ za svaku od država članica koje sudjeluju u osnivanju (čl. 16. st. 1.),³ koji će zajedno tvoriti „Kolegij“ Ureda (čl. 9.) i obavljati određene funkcije u sklopu „Stalnih vijeća“ Ureda (čl. 10.). Temeljna zadaća europskih tužitelja u svakodnevnim poslovima jest nadzirati istrage koje vodi Ured, odnosno istrage koje se vode u njegovo ime, u svojim državama članicama podrijetla te djelovati kao točke za vezu između Stalnih vijeća i „svojih“ delegiranih europskih tužitelja (čl. 12. st. 1. i 5.). Osim toga, Ured će imati i „decentraliziranu razinu“ (čl. 8. st. 2.), koju čine takozvani „delegirani europski tužitelji“ u državama članicama, koji su – osim u određenim iznimnim slučajevima (čl. 28. st. 4.) – odgovorni za provođenje istraga i kazneni progon (čl. 13. st. 1.).

1. Europski tužitelji

Iako će iz svake države članice podrijetla dolaziti po jedan europski tužitelj koji će doprinijeti radu svojim poznavanjem nacionalnog(ih) jezika i pravnom stručnošću, europski tužitelji nikako ne bi trebali djelovati kao „predstavnici“ svojih država članica prilikom obavljanja nadzora istraga u svojim državama članicama (čl. 12. st. 1.) ili obavljanja dužnosti u svojstvu članova jednog od

---

² Usp. za pregled Uredbe o Uredu EJΤ-a, npr.: P. Csonka, A. Juscak i E. Sason, „*The Establishment of the European Public Prosecutor’s Office*”, (2017.) *Eu crim*, 125; H. H. Herrnfeld, „*The Draft Regulation on the Establishment of the European Public Prosecutor’s Office – Issues of Balance Between the Prosecution and the Defence*”, u: C. Brière/A. Weyembergh (ur.), *The Needed Balances in EU Criminal Law*, Oxford 2018., str. 383; A. Met-Domestici, „*The Hybrid Architecture of the EPPO*”, (2017.) *Eu crim*, 143.

³ Uredba o Uredu EJΤ-a koristi pojam „država(e) članica(e)“ za one države članice koje sudjeluju u provedbi pojačane suradnje u vezi s osnivanjem Ureda europskog javnog tužitelja (usp. definiciju iz čl. 2. st. 1. i pojam „države članice Europske unije“ kada se misli na sve države članice (usp. npr., čl. 58. st. 3. točke (c) i (d)).

Stalnih vijeća (čl. 10.). Bez obzira na to što će europski tužitelji biti i članovi Kolegija Ureda, njihov položaj unutar, kao i odnos s njihovim nacionalnim tijelima znatno će se razlikovati od položaja i odnosa nacionalnih članova Eurojusta. Slijedom toga, i za razliku od delegiranih europskih tužitelja, europski se tužitelji zapošljavaju kao privremeni članovi osoblja Ureda sukladno članku 2. točki (a) Uvjeta zaposlenja (čl. 96. st. 1.). Nadalje, i ponovno za razliku od delegiranih europskih tužitelja (usp. s II.2. niže u tekstu), Uredba o Uredu EJȦ-a ne predviđa mogućnost da europski tužitelji i dalje djeluju kao aktivni članovi javnog tužiteljstva ili pravosudnih tijela dotične države članice dok obavljaju funkciju europskih tužitelja. Međutim, države članice dužne su osigurati da, u slučaju kada „njihov“ europski tužitelj odluči osobno provesti istragu, ima pravo naložiti ili zatražiti istražne i druge mjere te da ima sve ovlasti, odgovornosti i obveze delegiranog europskog tužitelja (usp. s člankom 28. stavkom. 4.). Umjesto da svojim europskim tužiteljima dodijele dvostruki mandat, države članice mogu u svom zakonodavstvu predvidjeti mogućnost „izjednačavanja“ njihovog statusa prema nacionalnom pravu sa statusom svojih delegiranih europskih tužitelja i/ili nacionalnih tužitelja u situacijama kada europski tužitelj odluči osobno voditi predmet, osiguravajući time da ima sve ovlasti, odgovornosti i obveze delegiranog europskog tužitelja prema nacionalnom pravu, a da pritom u stvarnosti ne koristi status nacionalnog tužitelja.

U Njemačkoj bi, prema primjenjivim propisima o državnoj službi, trebalo biti moguće odobriti europskom tužitelju poseban status odsustva, što bi mu omogućilo da se vrati na svoj položaj tužitelja nakon isteka mandata u Uredu. Uzimajući u obzir članak 28. stavak 4., bit će potrebno razmotriti izmjene njemačkog Zakona o ustrojstvu sudova (*Gerichtsverfassungsgesetz* – zakona koji, između ostalog, uređuje strukturu i nadležnosti sudova i tužiteljstava) kojima bi se predvidjelo da europski tužitelj, kada postupa sukladno članku 28. stavku 4., ima jednake ovlasti, odgovornosti i obveze kao i njemački delegirani europski tužitelji, iako tijekom svog mandata u Uredu neće obavljati posao nacionalnog tužitelja.

2. Delegirani europski tužitelji

Dok se glavni europski tužitelj te europski tužitelji zapošljavaju kao „privremeno osoblje“ u skladu s Pravilnikom o osoblju Europske unije (čl. 96. st. 1.), delegirani europski tužitelji neće biti privremeni zaposlenici Unije, već ostaju aktivni članovi javnog tužiteljstva ili pravosudnih tijela u svojim državama članicama (čl. 17. st. 2.) te obavljaju dvostruki mandat kao delegirani europski tužitelji prema Uredbi o Uredu EJȦ-a. Države članice dužne su osigurati takav status u nacionalnom pravu, neovisno o tome obnašaju li njihovi delegirani europski tužitelji funkcije nacionalnih tužitelja i zaposleni su na

nepuno radno vrijeme u Uredu (usp. čl. 13. st. 3. – „Delegirani europski tužitelji s dvostrukim mandatom“). Nadalje, delegirani europski tužitelji bit će angažirani u svojstvu „posebnih savjetnika“ sukladno člancima 5. i 123. Uvjeta zapošljavanja⁴ te će svoju plaću primati iz proračuna Ureda – u cijelosti ili razmjerno opsegu svojih funkcija u Uredu.

Prema njemačkom pravu, trebalo bi omogućiti primjenu postojećih propisa o državnoj službi koji omogućavaju (privremeno) upućivanje državnih službenika na rad u Europsku uniju, na puno ili nepuno radno vrijeme. U skladu s člankom 13. stavkom 2., glavni europski tužitelj treba postići dogovor s relevantnim tijelima u državama članicama o broju delegiranih europskih tužitelja te o funkcionalnoj i teritorijalnoj podjeli nadležnosti među delegiranim europskim tužiteljima u svakoj državi članici. S obzirom na to da su sudovi i tužiteljstva u Njemačkoj većinom u nadležnosti saveznih zemalja (*Länder*), već su provedene neke početne interne rasprave o tom pitanju, međutim, još nije donesena odluka o konceptu koji bi trebao biti upućen na odobrenje glavnom europskom tužitelju.

Što se tiče funkcija i nadležnosti delegiranih europskih tužitelja, Uredba o Uredu EJT-a jasno predviđa odgovornosti delegiranih europskih tužitelja (u smislu „zaduženi su za“), ne samo u fazi kaznenog progona (čl. 36.), već i tijekom istrage (od čl. 26. do čl. 34.) predmeta u nadležnosti Ureda (usp. čl. 13. st. 1.). Iako bi zbog ovog neke države članice morale napraviti znatne zakonodavne prilagodbe kako bi osigurale da njihovi delegirani europski tužitelji uistinu imaju status i ovlasti potrebne za obavljanje svoje uloge u vođenju istrage u predmetima u nadležnosti Ureda, njemački sustav kaznenih istraga već predviđa vodeću ulogu tužitelja u provođenju istraga (i kaznenog progona) te stoga u tom pogledu neće biti potrebne izmjene njemačkog prava. Međutim, možda će biti potrebna manja izmjena Zakona o ustrojstvu sudova kojom bi se jasno definiralo da u slučaju istraga koje u Njemačkoj provodi Ured EJT-a, nadležni delegirani europski tužitelj ima funkciju „tužitelja“, kako je navedeno u odgovarajućim odredbama njemačkog Zakona o kaznenom postupku, a ne „nacionalni“ tužitelj koji bi inače bio nadležan. Umjesto oslanjanja na koncept „dvostrukog mandata“, prema kojem je delegirani europski tužitelj istovremeno i aktivan član javnog tužiteljstva (usp. čl. 17. st. 2.), takvom bi se odredbom njemački delegirani europski tužitelji izjednačili s nacionalnim tužiteljima u pogledu ovlasti, nadležnosti i odgovornosti prema članku 13. stavku 1.

---

⁴ Uredba vijeća br. 31 (EEZ) i 11 (EZAE), kojom se utvrđuje Pravilnik o osoblju i Uvjeti zaposlenja ostalih službenika, Službeni list Europske unije 45, 14. 6. 1962., p. 1385/62 s naknadnim izmjenama i dopunama.

3. Pomoćno osoblje Ureda

Dok se u normativnom dijelu Uredbe o Uredu EJΤ-a samo općenito navodi da su države članice dužne delegiranim europskim tužiteljima osigurati potrebne resurse, uvodna izjava 113. izričito određuje da bi države članice trebale namiriti troškove potrebne „tajničke potpore“. Takvo administrativno osoblje ureda delegiranog europskog tužitelja neće biti dio „osoblja“ Ureda u smislu članaka 8. i 96. Međutim, članak 108. stavak 2.⁵, primjerice, izričito će se primjenjivati i na takve nacionalne članove osoblja. Vjerojatno će se morati primjenjivati i ostale odredbe poput članka 46. podstavka 4.⁶ te članka 76.⁷, iako se u njima izričito ne navode osobe koje „pomažu“ Uredu na nacionalnoj razini. S tim u vezi, države članice trebat će riješiti niz prvenstveno praktičnih pitanja. Glavni se problem odnosi na situacije u kojima administrativno osoblje u uredu delegiranog europskog tužitelja ne čini posebno osoblje koje radi isključivo za delegiranog europskog tužitelja, već redovno administrativno osoblje nacionalnog tužiteljstva, koje će uz svoje redovne dužnosti vezane za „nacionalne predmete“ pružati administrativnu podršku i delegiranom europskom tužitelju.

III. POJAŠNJENJE MJERODAVNOG NACIONALNOG PRAVNOG OKVIRA ZA URED EJΤ-a

Uredba o Uredu EJΤ-a ne predviđa zaseban pravni režim za provođenje kaznenih istraga.⁸ Brojne odredbe izričito upućuju na nacionalno pravo. Takvim upućivanjima („u skladu s nacionalnim pravom“, „u skladu s primjenjivim nacionalnim pravom“ ili „u skladu s pravom svoje države članice“) određena (a ponekad i ne tako određena) pitanja upućuju se na mjerodavne odredbe nacionalnog prava, posebice nacionalnog kaznenog procesnog prava. Također, članak 5. stavak 3. općenito predviđa da se nacionalno pravo primjenjuje „u mjeri u kojoj neko pitanje nije uređeno ovom Uredbom“. U pravilu, primjenjivo nacionalno pravo je pravo države članice čiji delegirani europski tužitelj vodi predmet (tj. delegirani europski tužitelj koji vodi istragu) – uz određene iznimke, osobito u slučaju prekograničnih istraga (čl. 31. st. 3. i čl. 32.). Takva izričita upućivanja na nacionalno pravo, kao i općenita odredba

---

⁵ Prema čl. 108. st. 2., na sve ostale osobe koje na nacionalnoj razini sudjeluju ili pomažu u obavljanju funkcija Ureda EJΤ-a, primjenjuje se obveza povjerljivosti kako je predviđeno u primjenjivom nacionalnom pravu.

⁶ Pozivanje na potrebna pravila o pristupu sustavu vođenja predmeta.

⁷ Propisuje pristup operativnim osobnim podacima koje obrađuje Ureda EJΤ-a.

⁸ Usp. P. Csonka, A. Juszczak i E. Sason, (2017.) *Eu crim, op. cit.* (br. 2), 129.

sadržana u članku 5. stavku 3., bila su nužna kako bi se popunile rupe u Uredbi koja nije predviđjala potreban pravni okvir za operativne aktivnosti Ureda u istrazi i kaznenom progonu kaznenih djela prijevare počinjenih protiv financijskih interesa Europske unije (tzv. kaznena djela PIF). Iako je velik broj izričitih upućivanja dodan tijekom pregovora, pravilo slično onom iz članka 5. stavka 3. već je bilo uključeno u Komisijin prijedlog Uredbe o Uredu EJT-a.⁹ U nekim su se slučajevima takva upućivanja možda i mogla izbjeći izmjenom odredbi Uredbe kojima bi se predvidio jasan pravni okvir. Međutim, ova upućivanja na nacionalno pravo trebala bi omogućiti i nesmetanu integraciju Ureda u kaznenopravne sustave država članica. Ono što u ovom kontekstu treba uzeti u obzir jest da Ured EJT-a neće imati vlastite istražitelje, već će se oslanjati na nacionalna policijska i carinska tijela u provođenju istražnih mjera, odnosno na nacionalne sudove za izdavanje *ex-ante* sudskih odobrenja istražnih mjera (čl. 31.). Nadalje, nacionalni će sudovi biti odgovorni za sudsko preispitivanje postupovnih akata Ureda (čl. 42.) te će – u konačnici – u fazi suđenja odlučivati o predmetu (čl. 36.). Dok se stoga upućivanja na „nacionalno pravo“ prvenstveno odnose na „redovno“ kazneno procesno pravo država članica, tekst relevantnih odredbi Uredbe o Uredu EJT-a ne isključuje mogućnost da države članice definiraju posebne odredbe unutar svog nacionalnog kaznenog procesnog prava koje će se primjenjivati isključivo na istrage koje provodi Ured.

Njemačka trenutno utvrđuje je li potrebno izmijeniti, između ostalog, njemački Zakon o kaznenom postupku, kao i Zakon o ustrojstvu sudova¹⁰ – čak i kada bi se tim izmjenama samo razjasnilo da se određene odredbe ne primjenjuju na istrage Ureda, s obzirom da je to pitanje konačno regulirano samom Uredbom o Uredu EJT-a (čl. 5. st. 3.).

IV. SURADNJA IZMEĐU UREDA EJT-a I NACIONALNIH TIJELA

1. Izvješćivanje Ureda EJT-a

U brojnim će situacijama administrativna tijela država članica prva zaprimiti informacije o potencijalnom prijevartnom postupanju vezano za prihode i troškove EU. U tom je pogledu bitno da države članice učinkovito primjenjuju Uredbu o Uredu EJT-a, čime bi se osiguralo dostavljanje potrebnih podataka Uredu u skladu s člankom 24. stavkom 1. Isto vrijedi i u slučajevima kada su – iz bilo kojeg razloga – nacionalna pravosudna tijela ili tijela kaznenog progona već započela svoje vlastite istrage kaznenih djela za koje bi Ured mogao

---

⁹ Usp. čl. 11. st. 3. izvornog prijedloga Komisije od 17. srpnja 2013., COM(2013) 534 final.

¹⁰ Usp. dio I.1 gore u tekstu.

izvršiti svoju nadležnost (čl. 24. st. 2.). Stoga će државе чланice морати utvrditi kanal kojim će dostavljati takve informacije Uredu te odlučiti hoće li u tu svrhu uspostaviti izravan ili centraliziran sustav (usp. uvodnu izjavu 52.). Ovisno o primjenjivom pravu i praksi pokretanja kaznenih istraga (uloga carinskih/poli-cijskih službi, uloga tuђiteljstava), државе чланice можда će trebati izvršiti potrebne prilagodbe, budući da se očekuje – iako Uredba o Uredu EJT-a pred-вида paralelnu/podijeljenu nadležnost između Ureda i државних tijela – da će se nacionalna pravosudna tijela i tijela kaznenog progona „suzdržati od postu-panja u pogledu tih kaznenih djela sve dok Ured ne odluči hoće li provesti istragu” (usp. uvodnu izjavu 58.). Međutim, moguće su situacije u kojima nacionalno pravo nalaže da ova tijela prvo pokrenu vlastitu kaznenu istragu prije nego što mogu poduzeti određene hitne istražne mjere te da zatim izviје-ste Ured sukladno članku 24. stavku 2., kako bi Ured mogao odlučiti hoće li ostvariti svoje pravo na preuzimanje predmeta (čl. 27.).

2. Provođenje istraga

Članak 28. stavak 1. propisuje da delegirani europski tuђitelj „može u skladu s ovom Uredbom i nacionalnim pravom sâm poduzeti istražne i druge mjere ili dati upute nadležnim tijelima u svojoj држави чланici da ih poduzmu“; ta tijela „u skladu s nacionalnim pravom osiguravaju izvršavanje svih uputa i poduzimaju mjere koje su im dodijeljene“. „Postupci i načini“ za poduzimanje istražnih mjera „uređeni su primjenjivim nacionalnim pravom“ (čl. 30. st. 5.). U skladu s gore navedenim, prema Uredbi o Uredu EJT-a delegirani europski tuђitelji nadležni su i odgovorni за vođenje istraga (usp. čl. 13. st. 1.). Međutim, upućivanjem na „nacionalno pravo“ u članku 28. stavku 1. државama члани-cama dozvoljena je određena – ograničena – fleksibilnost koja im omogućuje da prilikom provođenja istraga uzmu u obzir svoje nacionalne sustave i postupke kada su u pitanju uloge i odgovornosti različitih vlastitih tijela kazne-nog progona. Odluku o tome koja su nacionalna tijela „nadležna“ u smislu članka 28. stavka 1. donose државе чланice, a delegirani europski tuђitelji mogu takvim nadležnim tijelima svoje државе чланice dati upute da poduzmu istražne mjere ili ih ovlastiti da poduzmu hitne mjere, čak i ako ne postupaju izričito prema uputi delegiranog europskog tuђitelja koji vodi predmet (čl. 28. st. 2.). U pogledu obje ove odredbe članka 28., државе чланice dužne su obavijestiti Ured o imenovanim tijelima (čl. 117.). Iako bi imenovanje nacionalnih tuђitelj-stava nadležnim tijelima sukladno čl. 28. st. 1. vjerojatno bilo nespojivo s kon-ceptom Ureda, situacija je drugačija kada je u pitanju članak 28. stavak 2., gdje će, primjerice, u hitnim slučajevima можда biti potrebno osloniti se na држав-

nog tužitelja koji će odrediti određene istražne mjere ili pribaviti naloge od nadležnih sudova.

3. Sudsko preispitivanje

Sudovi država članica prvenstveno su nadležni (i odgovorni) za sudsko preispitivanje „postupovnih akata Ureda EJ T-a“, „u skladu s uvjetima i postupcima utvrđenima nacionalnim pravom“ (čl. 42. st. 1.). Ova odredba ima za cilj dati nacionalnim sudovima nadležnost koju bi inače imao Sud Europske unije sukladno članku 263. Ugovora o funkcioniranju Europske unije (UFEU). Komisijin je prijedlog već slijedio sličan pristup, primijenivši pravnu pretpostavku prema kojoj se Ured, u svrhu sudskog preispitivanja, smatra nacionalnim tijelom, isključujući time pravno sredstvo prema članku 263. UFEU-a.¹¹ Takav pristup, kao i rješenje koje je u konačnici navedeno u postojećem tekstu članka 42., otvaraju pravna pitanja i poneke nedoumice.¹² Jedno od pitanja je trebaju li države članice poduzeti zakonodavne mjere u svrhu pravilne provedbe odredbe članka 42. stavka 1. Iako ova odredba – ponovno – upućuje na „nacionalno pravo“, ne bi se trebala tumačiti kao odredba kojom se državama članicama samo daje nadležnost koja njihovim sudovima omogućava sudsko preispitivanje postupovnih akata Ureda, unatoč tome što je Ured osnovan kao tijelo Unije. Umjesto toga, kada se tumači u svjetlu članka 47. Povelje – te članka 19. stavka 1. Ugovora o Europskoj uniji – u svrhu pravilne provedbe članka 42. stavka 1. države članice možda će morati izmijeniti nacionalno zakonodavstvo kako bi nacionalni sudovi uistinu bili ovlašteni sudski preispitivati sve situacije u kojima bi fizičke ili pravne osobe mogle zatražiti od Suda Europske unije sudsko preispitivanje prema članku 263. UFEU, u slučaju da člankom 42. stavkom 1. nije predviđeno isključivanje takve izravne radnje u svezi s postupovnim aktima Ureda.

---

¹¹ Čl. 36. prijedloga Komisije COM(2013) 534 final.

¹² W. van Ballegooij, „*European Public Prosecutor's Office – A View on the State of Play and Perspectives from the European Parliament*“, u: W. Geelhoed/L. H. Erkelens/A.W.H. Meij (ur.), *Shifting Perspectives on the European Public Prosecutor's Office*, Den Haag, 2018., str. 27, 35; Martin Böse, *Die Europäische Staatsanwaltschaft „als“ nationale Strafverfolgungsbehörde*, *Juristenzeitung* (JZ) 2017., 82; H. H. Herrnfeld, op. cit. (n. 2), str. 407; V. Mitsilegas/F. Giuffrida, „*The European Public Prosecutor's Office and Human Rights*“, u: W. Geelhoed/L. H. Erkelens/A.W.H. Meij (ur.), *Shifting Perspectives on the European Public Prosecutor's Office*, Den Haag, 2018., str. 59, 78.

V. ZAKLJUČAK

U članku su obrađena samo neka od područja u kojima bi države članice u svrhu provedbe Uredbe o Uredu EJΤ-a morale poduzeti zakonodavne mjere kojima bi se osiguralo poštivanje obveza definiranih Uredbom o Uredu EJΤ-a i/ili nadopunile odredbe Uredbe odredbama nacionalnog prava nužnima za učinkovit rad Ureda na njihovom državnom području. Možda će biti potrebne i zakonodavne mjere kako bi se omogućila provedba onih odredbi Uredbe koje se odnose na istražne mjere (čl. 30.), prekogranične istrage (čl. 31.) te pojednostavljene postupke kaznenog progona (čl. 40.), da nabrojimo samo neke. Države članice možda će trebati poduzeti i niz praktičnih mjera kako bi delegiranim europskim tužiteljima osigurale adekvatno radno okruženje, uključujući i mjere potrebne za učinkovitu razmjenu informacija između sustava Ureda za vođenje predmeta s jedne strane i nacionalnih tijela s druge strane. Hibridna struktura Ureda europskog javnog tužitelja i njegov pravni okvir ne samo da pred tijela država članica postavlja nove izazove u provedbi Uredbe o Uredu EJΤ-a, nego će zasigurno potaknuti i daljnju akademsku raspravu o pristupu koji je odabrao zakonodavac Europske unije.

Summary

THE EPPO'S HYBRID STRUCTURE AND LEGAL FRAMEWORK: ISSUES OF IMPLEMENTATION IN MEMBER STATES

This article addresses several issues concerning additional measures required for the proper implementation of the EPPO Regulation from the point of view of a Member State with a federal structure. These issues include matters involving Member States' personnel working for the EPPO, clarification of the relevant national legal framework (in particular as regards the conduct of investigations), and the future cooperation between the EPPO and the national authorities of the (participating) Member States. The article concludes that the hybrid structure and current legal framework of the EPPO will create new challenges for the authorities of the Member States and may certainly stimulate further (academic) debate on the approach chosen by the EU legislator.

Keywords: European Public Prosecutor's Office, implementation of the EPPO Regulation, Germany